

РЕШЕНИЕ

№ 6719

гр. София, 07.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХ КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 13.10.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Стефан Станчев

**ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева
Лилия Йорданова**

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **6661** по описа за **2023** година докладвано от съдия Лилия Йорданова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно - процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на адв. Б. Г., в качеството ѝ на процесуален представител на Е. И. А., срещу решение от 25.05.2023 г. по АНД № 3204/2023 г. на Софийски районен съд /СРС/, НО, 6-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление /НП/ № 8019/23.01.2023 г., издадено от началника на отдел "Контрол по републиканската пътна мрежа", Дирекция "Анализ на риска и оперативен контрол", Агенция Пътна инфраструктура, с което на Е. И. А., на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата /ЗП/, е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. А предл. второ от ЗП, във вр. с чл. 8, ал.2, чл.8, ал.1 и чл.37, ал. 1, т.1, предл. първо от Наредба № 11/03.07.2001 г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Твърди се, че решението е незаконосъобразно и необосновано. Сочи се, че СРС неправилно е приел, че Е. А. е извършил нарушението, като се излагат доводи за субективна несъставомерност по арг. от чл.15 ал.3 от Наредба № 11/ 3.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства. Излагат се доводи, че отговорността за процесното деяние следва да бъде ангажирана на собственика на ППС-то или на превозвача, но не и на водача на процесното ППС с

извънгабаритен товар, тъй като последният следва да носи отговорност единствено и само на осн. чл.177, ал.3 от ЗДвП за нарушение на въведената забрана в чл.139, ал.1, т.2 от ЗДвП. Счита, че НП е издадено от некомпетентен орган предвид липсата на оправомощаване на Началника на Отдел Контрол по РПМ, Дирекция Анализ на риска и оперативен контрол. Намира, че наложената глоба в размер на 3000лв. е силно завишена и не отговаря на целта на закона и на степента на обществена опасност на извършеното нарушение. Моли съдът да постанови съдебен акт, с който да отмени решението на СРС, респ. да отмени НП или респ. да намали размера на наложената глоба в минималния размер, предвиден в ЗП, а именно 1000лв.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се представлява. В приложени по делото писмени бележки развива съображения в подкрепа на поддържаната теза. Претендира присъждане на разноски по списък.

Ответникът – Началник отдел Контрол по републиканската пътна мрежа към дирекция Анализ на риска и оперативен контрол при А. представлявана от упълномощен юрисконсулт, в депозирано писмено становище и в съдебно заседание оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита, че касационната жалба е неоснователна.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след като взе предвид приложените по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал.1, изр. второ ЗАНН от надлежна страна и е процесуално допустима. Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК, касационната инстанция е обвързана с посочените в жалбата пороци на решението. За валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон касационният съд следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания, но преценява решението като неправилно.

След обсъждане на събраните доказателства СРС е приел, че на 05.01.2023 г., в 12:00 часа, Е. И. А. управлявал тежкотоварен автомобил – пътно превозно средство с четири оси, с две управляеми оси, марка „Волво“, модел „ФМ“, с рег. [рег.номер на МПС] , като извършвал превоз на фракция. ППС се движило по път I-8, в посока [населено място]-С.. На километър 39+500 товарният автомобил бил спрян за проверка от инспектор при А. – Б. К. П. /актосъставител/ и в хода на проверката чрез измерване с електронна везна DFW-KR №118845 и ролетка №1305/18/5м/ било установено, че превозното средство е с надтоварване на двойно задвижващата ос от 28,700 тона при максимално допустимо натоварване 19 тона, съгласно чл.7, ал.1, т.5, б.„в“ от Наредбата, като превишаването е с 9,700т. При така констатираното надтоварване водачът на тежкотоварния автомобил извършвал движение с ППС без да представи разрешително, издадено от администрацията, управляваща пътя, за надтоварване на превозното средство.

За констатираното нарушение, Б. К. П. на длъжност инспектор в дирекция АРОК в А., съставил Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № 0009446/05.01.2023г., за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за пътищата, вр. чл. 37, ал. 1, т. 1 на Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ за движение на

извънгабаритни и/или тежки ППС. Актът бил връчен срещу подпис на нарушителя на същата дата и подписан без възражения. Такива не са постъпили и в законоустановения срок.

Въз основа на горепосочения акт било издадено атакуваното наказателно постановление № 8019 от 23.01.2023г., издадено от Началника на отдел „Контрол по РПМ“ в Дирекция „Анализ на риска и оперативен контрол“ при Агенция „Пътна инфраструктура“ – [населено място], с което на основание чл. 53, ал. 1, т. 2 от Закона за пътищата, на жалбоподателя била наложена глоба в размер на 3000 лева за нарушение на чл. 26, ал. 2, т. 1, б. „а“ от Закона за пътищата, вр. чл. 8, ал.2, чл.8, ал.1 и чл.37, ал. 1, т. 1 на Наредба № 11 от 03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки ППС.

Въз основа на приетите писмени и гласни доказателства СРС приел, че ППС е тежко по смисъла на Наредба № 11 от 03.07.2001г., както и че по отношение на фактическите показатели, измерващи техническите характеристики по чл.6, ал.1 и чл.7, ал.1 от Наредбата, същите са с надвишени стойности, а именно надтоварване на двойно задвижваща ос от 28,700 тона при максимално допустимо натоварване 19 тона, съгласно чл.7, ал.1, т.4 б. „а“ от Наредбата, които обуславят прилагането на нормата на чл.26, ал.2, т.1, б. „а“ ЗП – изискване за разрешително от администрацията, управляваща пътя за движението на извънгабаритни тежки преводни средства в обхвата на пътя и ограничителната строителна линия, а такова разрешение за конкретното ППС не е представено.

Настоящия съдебен състав подкрепя извода на СРС, че актът и наказателното постановление са съставени от компетентни длъжностни лица. По делото е приложена Заповед № РД-11-247/31.03.2022 г. на председателя на УС на А., в която фигурира актосъставителят като оправомощен да съставя актове за установяване на административни нарушения на актове по прилагането на ЗП, както и заповед № РД-11-246 от 31.03.2022 г. на същия орган, с която на началника на отдел „КРПМ“ е възложено да издава наказателни постановления на физически и юридически лица по актове, съставени от оправомощени служители на А.. Обстоятелството, че към момента на издаване на НП в ТР при АВ е налице вписване от 09.12.2022г., като е назначен нов председател на УС на АП не изключва валидността на Заповед №РД-11-246 от 31.03.2022г. предвид липсата на доказателства за оттегляне на правомощията, вкл. липсата на нова заповед от новия Председател на УС на А., с която се отменя Заповед №РД-11-246/31.03.22г.

За да постанови атакуваното съдебно решение, СРС в цялост и правилно е установил фактическата обстановка, която потвърждава фактите и констатациите на административния орган в проведеното административно наказателно производство. Правилни са мотивите на СРС, с които е приел, че АУАН и издаденото въз основа на него НП са постановени при точното прилагане на материалния закон, като е определено извършеното нарушение и съответното наказание.

Видно от АУАН, същият съдържа всички изискуеми съгласно чл. 42 ЗАНН реквизити: посочени са фактическите обстоятелства, при които е извършено нарушението, отразено е кои нормативни правила са нарушени. В съответствие с изискването на чл. 42, т. 5 ЗАНН изчерпателно и прецизно е посочена законовата разпоредба, която е нарушена. АУАН е съставен в присъствието на свидетел, връчен е на касатора, който е подписал и разписка, приложена към АУАН.

Видно от събраните по делото писмени и гласни доказателства по делото пред

въззивната и касационната инстанция не са представени такива, които да разколебаят описаната фактическа обстановка.

Въз основа на доказателствения материал по делото се установява, че издаденото на базата на цитирания АУАН наказателно постановление отговаря на изискванията на чл. 52-58 ЗАНН. Процесното НП е постановено от компетентен орган и отговаря на императивните изисквания на чл. 57, ал.1 ЗАНН - в него се съдържат всички изискуеми от закона реквизити. Налице е идентичност между описанието на нарушението в АУАН и в НП, както и в правните разпоредби, които са посочени за нарушени. Изложени са аргументи, обосноваващи неприложението на чл.28 от ЗАНН. Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал.2 от АПК и въз основа на фактите, установени от въззивният съд, съгласно чл. 220 от АПК, във връзка с чл.63, ал.1 от ЗАНН, съставът на Административен съд София – град намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и в съответствие с материалния закон. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и това, че решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му.

Административен съд София – град, намира касационните оплаквания, възведени в жалбата на касатора А., по повод на която е образувано настоящето производство, за неоснователни.

Обжалваното в настоящето производство решение на СРС е законосъобразно. Районният съд правилно е възприел и тълкувал гласните доказателства в съвкупност с останалите събрани по делото писмени доказателства. Изводите на предходната инстанция се споделят изцяло от настоящия съдебен състав на Административен съд София – град. Районният съд изцяло и подробно е изследвал всички повдигнати от касатора въпроси, поради което е стигнал до верни и законосъобразни изводи.

Съдът счита за неоснователни изложените в касационната жалба доводи за несъставомерност на нарушението по арг. чл.15, ал.3 от Наредба №11/03.07.2001г. на МРРБ за движение на извънгабаритни и/или тежки пътни превозни средства, както и че отговорността е следвало да бъде ангажирана на собственика на ППС или на превозвача, но не и на водача на ППС. Отговорността на касатора /водач на ППС/ е ангажирана на основание чл.53, ал.1, т.2 от ЗП, която определя следните субекти на административно нарушение, изразяващо се в нарушение на чл. 26, ал.2, т.1, б. "а" от ЗП, а именно, това са "...физическите лица, нарушили разпоредбата на чл.26, ал.2 от ЗП, или които извършват или наредят да бъдат извършвани следните дейности:т.2 "движение на извънгабаритни и тежки ППС и товари безразрешение на собственика или администрацията, управляваща пътя". В настоящия случай безспорно е установено, че касаторът е управлявал ППС /тежко/, без разрешение, издадено от администрацията, управляваща пътя /А./, т.е. съгласно чл.53, ал.1, т.2 от ЗП шофьорът на ППС е физическо лице, което извършва в нарушение на чл.26, ал.2, т.1, б."а" от ЗП движение на извънгабаритно ППС без разрешение на компетентната администрация. Отговорността на касатора е обективирана с оглед на факта, че същият извършва движение на тежко ППС, без разрешение на пътната администрация, управляваща пътя. Съдът намира за неоснователно становището на касатора, че отговорно лице за извършеното нарушение е лицето "превозвач", след като такава терминология не е използвана нито в ЗП, нито в Наредба №11/03.07.2001г. на МРРБ, що се отнася до използването на пътя за дейност, част от специалното му предназначение, поради което е неоснователно позоваването на дефиницията "превозвач", дадена в Закона за

автомобилните превози. Характерът на предвидената санкция показва еднозначно, че е предвидена за физически лица, а за идентични нарушения е предвидена различна по вид и размер санкция - чл.54, ал.1 от ЗП, т.е. нарушението на чл.26, ал.2 от ЗП може да се извърши както от физическо, така и от фридическо лице или едноличен търговец. Неоснователно според настоящия състав е твърдението, че на водача на ППС е следвало да се наложи наказание по чл.177, ал.3 от ЗДвП, а не по чл.53, ал.1 от ЗП. В ЗДвП са регламентирани правилата за безопасност на движението по пътищата, а в ЗП, включително в чл.53, ал.1 от ЗП вр. чл.26, ал.2 от ЗП са уредени правила за ползването и безопасността на пътната инфраструктура. Деянието нарушава изискванията за ползване на пътищата, поради което законосъобразно е привлечен касатор към административнонаказателна отговорност по реда на чл.53, ал.1 от ЗП.

Неоснователно е твърдението на жалбоподателя за наличието на предпоставките на чл.28 от ЗАНН. Извършеното от водача на ППС административно нарушение не представлява маловажен случай по см. чл.28 ЗАНН - такъв, при който извършеното административно нарушение с оглед на липсата или незначителността на вредните последици или с оглед на други смекчаващи обстоятелства, представлява по-ниска степен на обществена опасност в сравнение с обикновените случаи на административно нарушение от съответния вид. В процесния случай извършеното деяние е застрашило обществените отношения, предмет на защита, с достатъчна интензивност, предвид което и не може да намери приложение разпоредбата на чл.28 от ЗАНН. Обстоятелството, че по делото няма данни за санкциониране на с влезли в сила НП за нарушения от същия вид, не може да промени извода, че деянието представлява маловажен случай. Установеното нарушение не е маловажно, то е типично за вида си и не разкрива характеристика, различна от другите нарушения от този вид. Наложената административна санкция е в предвидения от закона размер /чл.53, ал.1 от ЗП/ за така установеното нарушение, наказанието е определено и с оглед степента на обществената опасност на нарушението и с оглед целите, визирани в чл.12 от ЗАНН.

При така установеното, касационният съд намира, че от страна на СРС е извършено пълно и всестранно установяване на фактическата обстановка и в съответствие с това правилно е приложен материалния закон.

При този изход на спора касатор следва да бъде осъден да заплати на ответника разноски за касационната инстанция.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. I от АПК, вр. с чл. 63вот ЗАНН, Административен съд София - град - XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 25.05.2023 г. по а.н.х.д. 3204/ 2023 г. по описа на Софийски районен съд, НО, 6 състав.

ОСЪЖДА Е. И. А., ЕГН [ЕГН] да заплати на Агенция "Пътна инфраструктура" сумата от 80лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение за касационното производство.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.

